

» - At finde én at skulle dele livet med er jo også en del af alle mine tanker om det gode liv. Men jeg kaster mig ikke over en eller anden tilfældig mand for at få nogle børn. Jeg er ikke umulig at gøre tilfreds, men det skal være godt ... Nej, det skal fandeme være fedt.

Drengpige

Tina Dickow sætter pris på at høre om andres skæbner, men hun har det ikke så let med at fremkalde episoder i sit liv, der har været skæbnesvangre. Hun kan heller ikke fortælle sjove historier om, hvordan hun som lille pige satte ild til noget eller klippede sit hår af. Men efter at have rodet lidt i gemmekassen, beretter hun til stor glæde, at hun faktisk var lidt af en slagssøster, da hun var betweenager.

- Jeg var lidt klassens slagssøster. Mest for sjov godt nok, men det var tit mig, der sloges med drengene i klassen. Engang kom jeg til at give en dreng fra klassen en seriøs uppercut, hvilket gav mig lidt problemer. Der blev egentlig slået godt igennem dengang, og jeg kunne faktisk give en ret god lammer. Jeg var jo også noget større end drengene de år dér, hvor piger generelt er højere. Men man kan altså også sagtens dele lammere ud, selv om offeret er højere end en selv, fortæller hun skælmisk.

Hun kalder sig selv lidt en "tomboy", der spillede fodbold og basket. Hun ville vildt gerne være med, hvor der var fart på og action. Det var der ofte, hvor drengene var. Men samtidig ville hun også gerne være lidt feminin og føleagtig. Hun var også ret godt til sport. Ikke en af de bedste. Hæderlig, hvis hun selv skal sige det.

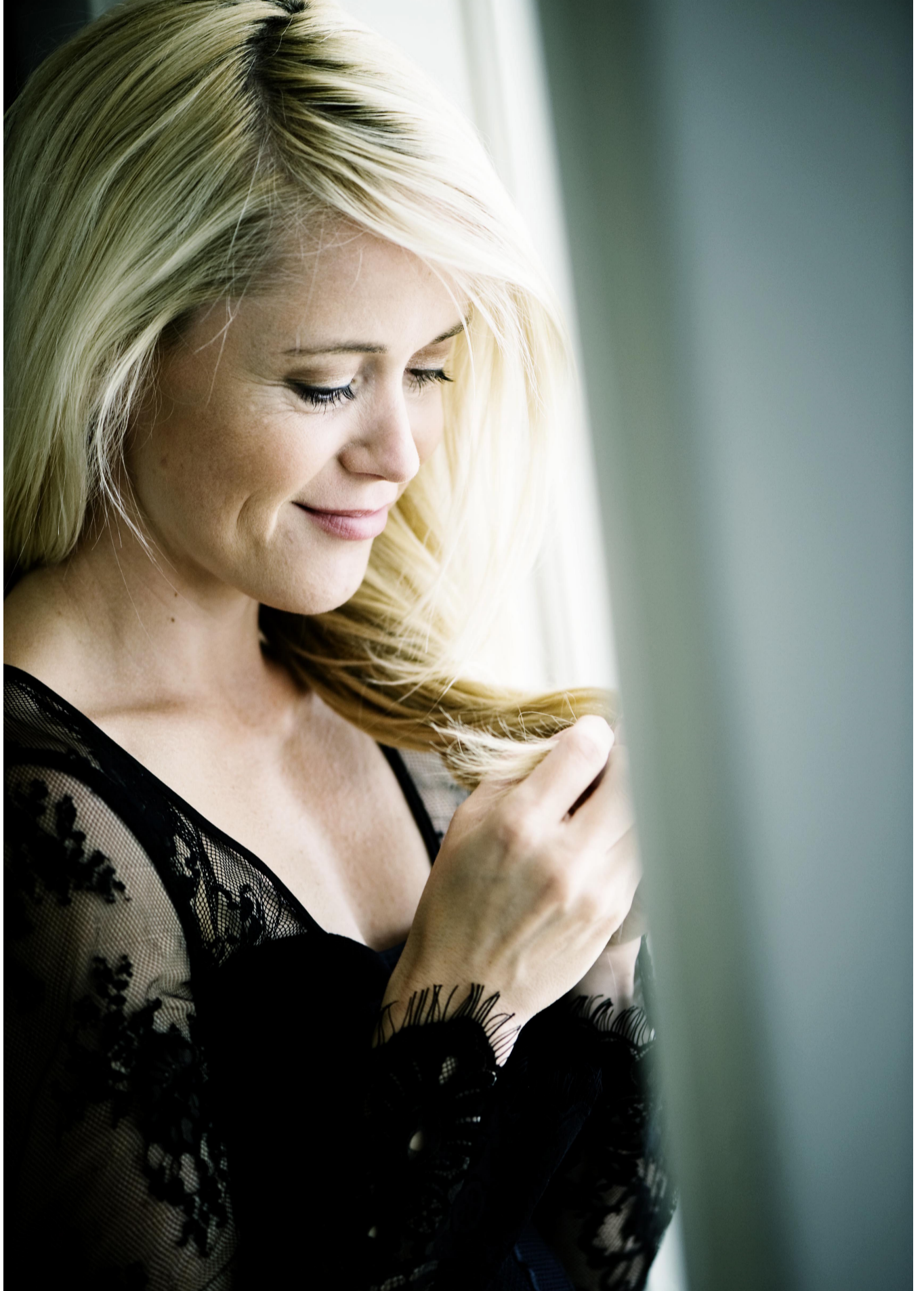
- Jeg dyrker stadig sport, men holdsport har jeg ikke dyrket i mange år på grund af musikken. Nu tager jeg en masse armbøjninger, da man kan gøre det overalt. Dem kan jeg faktisk tage mange af. 25-30 stykker kan jeg godt klare, hvilket vist nok er ret godt for en pige, understreger Tina Dickow og går resolut ind på stuegulvet og begynder at tage armbøjninger i sin chikke, sorte kjole.

De første 20 armbøjninger tager hun uden at give lyd fra sig. De efterfølgende fem kræver en del mere anstrengelse, og de sidste tre får hende til at puste højtlydt.

- 28! Udbryder hun begejstret. Og det var de gode armbøjninger, understreger hun, mens hendes kinder rødmer.

Måske skulle albummet "Count To Ten" have en navneændring til "Count To Twenty Eight". 28 er det andet såkaldte "fuldkomne" tal ifølge matematikeren Euklid. Måske var det alligevel ikke helt tilfældigt, at Tina Dickow kæmpede sig op på netop dette antal.

** Et fuldkomment tal (også kaldet perfekt tal) er et heltal, hvor summen af de tal, der går op i tallet giver tallet selv. Det mindste fuldkomne tal er 6, idet $1 + 2 + 3 = 6$. Det næste er 28, idet $1 + 2 + 4 + 7 + 14 = 28$.*

Tid er hendes dogme

Det er ikke kun filminstruktører, der arbejder efter dogmer. Tina Dickow forsøger tit at opstille dogmer, hun skal følge slavisk. Tidligere har det været tidsbegrænsninger, hvor hun for eksempel besluttede at bruge maksimalt fire dage på at indspille 11 sange. Devicen var, at der må ske, hvad der sker.

- Det har jeg gjort for at undgå unødvendig perfektionisme, som kan være utroligt hæmmende i en kreativ proces. Jeg kan godt lide at gå i studiet og bare skyde løs. Rammer man ved siden af, er det bare videre. Så ramte man ikke lige den dag. Det er nogle gange bedre end at sidde og fedte med noget i månedsvis, mener Tina Dickow.

Det kræver naturligvis grundig forberedelse, inden hun går i studiet. Og måske skal hun bruge mere tid end normalt, næste gang studiet kalder. Temaerne i hendes sange har nemlig ændret karakter, siden hun flyttede til København i november 2009.

- Jeg skriver lidt mere i øst og vest, fordi jeg har haft lov til det, da min næste udgivelse er en antologi-agtig størrelse, der ikke nødvendigvis skal være en sammenhængende rejse. Det har i hvert fald følt mere frit, men jeg tror ikke, at min tilbagevendende til Danmark har nået at bundfælde sig så meget, at det skinner igennem mine sangskrivning.

Men måske er det alligevel ubevidst medvirkende til, at jeg ser mig tilbage og lader de seneste 10 år synke ind. Jeg har måske formået at se det hele lidt oppefra og forsøgt at finde ud af, hvad jeg egentlig har haft gang i. Og ikke mindst, hvor jeg gerne vil hen nu. Umiddelbart er det et sted med lidt mere knald på, forklarer Tina Dickow.

Hun sidder og tænker højtlydt i nogle sekunder. Solbrillerne, der har samlet hendes lange, lyse hår, får et frikvarter på spisebordet. Ordene kræver løst hår.

- Der er sket en form for frisættelse, kan jeg mærke. Måske i erkendelse af, at man ikke kan blive ved med at røre sig selv på samme måde. Jeg har indset, at jeg skal ruske op i tingene og få nogle andre perspektiver end tidligere. Jeg kan sagtens mærke, at det ikke er svært for mig at skrive sange. Det er derimod vanskeligt for mig at skrive tekster, der har en relevans i forhold til de tekster, jeg allerede har skrevet. Ofte tænker jeg i al beskedenhed, at "det her er meget rørende". Men jeg har desværre rørt det før, og så er det ikke interessant for mig. Det er ikke nogen længere proces at nå den erkendelse, det sker efterhånden fuldstændig intuitivt, beretter Tina Dickow, inden solbrillerne igen tages i brug som hårspænde.